

Pri puranih.

Poglejte tega Hrvatka, kako zadovoljno gleda na par puranov! Kdo ve, koliko jih ima pa še za hišo, pasočih se v travi! — Takole proti svetemu Martinu se bosta pa odpravila z očetom na pot in bosta prignala te purane v naše kraje. Toda tolpa teh glasnih ptičev bo vedno manjša. Mogoče bodo še pri vas katerega kupili in tako pripomogli trudnima prodajalcema, da se bosta mogla prej vrniti na svoj dom.

Prava puranova domovina je Srednja Amerika. Kmalu po odkritju Novega sveta so zanesli mornarji tudi purane v Evropo. Če smemo verjeti zgodovinarjem, so jih l. 1520. pripeljali na Špansko, l. 1524. na Angleško, l. 1533. na Nemško in malo pozneje na Francosko. Torej živimo ravno zdaj v času, ko praznujejo evropske države štiristoletni spomin, kar so prišli prvi purani v Evropo. Dobro, da je ta štiristoletnica šla skoro neopazena mimo nas in — mimo puranov, zakaj sicer bi bil puran še desetkrat bolj prevzetan, kakor je že.

V Ameriki žive še zdaj divji purani. Pri nas pa samo udomačeni. V Evropi se med drugim pečajo s puranjo rejo tudi v naši državi, nekoliko na Štajerskem, zlasti pa na Južnem Ogrskem in v Srbiji.

V naših krajih pač purane rajši jemo, redimo jih pa ne. Če vam povemo, da škoduje mladim purančkom mokrota in prehuda toplota, potem boste takoj na jasnem, zakaj pri nas puranov ne redimo. Če bi vam pa še povedali, kakšno hrano zahtevajo mladi purančki, potem bi pa še bolj umeli naše ljudi, zakaj se s purani nočejo ukvarjati. Ni vsaka stvar za vsak kraj.

Puran je silno neumna žival. Prevzetan pa »na devet viž«. Če je kje resničen pregovor, ki pravi, da prevzetnost in neumnost rasteta na enem drevesu, je pri puranu gotovo. Ker ima pa puran dobro meso, zato mu ljudje ti napaki malo rajši odpustijo. Zlasti Francozi — mojstri v dobrem okusu — ne morejo prehvaliti puranove pečenke.

Puran zelo sovraži rdečo barvo. Če ima kdo izmed vas, otroci, rdečo obleko, naj nikar ne hodi preblizu puranov, sicer mu bo žal. Le bolj oddaleč naj gleda, kako se puran repenči, kako se čudovito grdo zadira in kako »vozi kočijo«. Prav pa bo, če tudi malo premišljuje, kako nespačetna je njegova jeza.

In vaša jeza, vaša jezica, vi dečki in deklice? No, tiho bodimo

